

Szombathely, 1885. október 3. – Szombathely, 1960. június 1.

Apja szíjgyártómester volt, részt vett Szombathely képviselő-testületének munkájában. Középiskolai tanulmányait a helyi premontrei gimnáziumban végezte, majd a kolozsvári Magyar Királyi Ferenc József Tudományegyetemen jogi tanulmányokat folytatott. Az ügyvédi szakvizsgája után saját irodát nyitott. Az első világháborúban a pozsonyi tüzérezred katonájaként négy éven át az orosz és az olasz fronton harcolt; főhadnagyként szerelt le. A Tanácsköztársaság idején a letartóztatás elől Ausztriába menekült. Hazatérte után bekapcsolódott Szombathely közéletébe, 1932 és 1942 között ő is tagja lett a képviselő testületnek. Beválasztották a ferences plébánia egyházközségi tanácsába. A második világháború előtt két alkalommal is elindult a parlamenti választásokon. 1931. augusztus 30-án, időközi választáson, Szombathelyen a Keresztényszocialista Párt jelöltjeként 44, 71 százalékkal, majd 1939-ben a Szombathely–Kőszeg választókerületben párton kívüli programmal, 39,42 százalékot elérve – mindkétyszer a kormánypárti jelölt mögött – a második helyen végzett. A Független Kisgazdapárt helyi vezetésével kialakult jó kapcsolata révén 1945-ben belépett a pártba. 1947 nyarán, Barankovics István győri, programhirdető beszéde után inkább a szerveződő Demokrata Néppárthoz csatlakozott. Az augusztus 31-ei országgyűlési választásokon a Vas vármegyei listáról bejutott a törvényhozásba. Bár mandátumának lejártá után nem politizált, 1950-ben ügyvédi kamarai vizsgálatot indítottak ellene. Ezért 1953 nyarán hivatását feladva nyugdíjba ment, és teljesen visszavonult a közéletől.